

РЕШЕНИЕ

№ 1278

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7439** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. В. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение №2225 от 20.06.2022 г., постановено по НАХД № 11024/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 136-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 715 от 07.06.2021 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което, на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2, вр. ал. 1 от Закона за здравето и чл. 53, ал. 1 ЗАНН на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 /триста/ лева.

В касационната жалба се обосновават доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ – нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуални правила. Защитната теза на касатора, поддържана и пред въззивния съд, е обоснована с твърдения за наличие на процесуални пороци в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. В противоречие с чл. 42, ал 1, т. 4 ЗАНН в акта не били посочени конкретни факти и обстоятелства, от които да е видно какво точно административно нарушение

се твърди, че е извършено. Позовавайки се на императивния характер на цитираната разпоредба, касаторът твърди, че е възпрепятствано правото му на защита. Излагат се доводи и във връзка със съответствието на заповедта на министъра на здравеопазването с разпоредби от нормативни актове от по-висока степен. Поставя се акцент на правния характер на заповед. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът лично заявява, че поддържа касационната жалба. Отправя искане за обявяване на извънредните мерки за произвол и че мерките нямали установена причинно-следствена връзка със заболяването.

Ответникът - директорът на СДВР не изпраща представител, представя писмени бележки, в които оспорва касационната жалба и иска отхвърлянето ѝ.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, XX касационен състав, намира, че касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна, но поради по различни от изложените от касатора съображения за незаконосъобразност на НП, неотчетени от СРС и установени при касационната проверка по чл.218, ал.2 от АПК.

За да обоснове извод за законосъобразност на процесното НП, СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 31.03.2021г., около 19:30 часа, в [населено място],[жк], [улица], М. В. Б. се намирал на закрито обществено място – магазин ”К.”, заедно с група лица – негови съмишленици, които демонстрирали поведение на несъобразяване с наложените противоепидемични мерки в страната, по време на обострено разпространение на заразна болест – COVID-19. Б. се противопоставял и не спазвал установения ред, като не носел защитна маска на лицето или друго средство, покриващо носа и устата, въпреки обявената в страната извънредна епидемична обстановка и въпреки, че магазин „К.” бил пълен с хора. На място се наложило да бъдат изпратени два екипа на 09 РУ 2 СДВР и намесата им била предизвикана от група хора, които в знак на протест не били сложили маските си в магазина. Съставен е АУАН, а впоследствие и обжалваното НП.

Описаната фактическа обстановка е установена въз основа на приобщените с преписката, приети като доказателства по делото, документи и сведения на разпитаните като свидетели Т. и С..

СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счел е, че събраните доказателства установяват по несъмнен начин извършеното нарушение на чл. 209а, ал. 1 ЗЗ, което е описано изчерпателно в АУАН, по идентичен начин описано и в НП, правилно подведено под съответната санкционна норма на материалния закон – чл. 209а ал. 1, вр. 63 ал. 4 ЗЗ, която предвижда налагане на административно наказание в размер от 300 лв. до 1 000 лв. Съобразил е, че наложеното с НП наказание е в минимално предвидения размер, поради което не са налице предпоставките за неговото редуциране, доколкото е неприложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, уреждаща института на маловажно административно нарушение.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел, че на 31.03.2021г. касаторът не е изпълнил въведени със заповед на министъра на здравеопазването противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 от ЗЗ. Установено е по делото, че на посочената дата наказаното лице не е било със защитна маска или друго средство, покриващо устата и носа, като това му поведение се сочи в НП, че е в нарушение на въведената забрана по т. 7 от заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването. Посочената в НП заповед и обсъдена в решението, не е приложена по делото, но тъй като се публикува на интернет страницата на Министерство на здравеопазването, съдът направи справка и констатира, че Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването е действала за периода 22.10.2020г. до 30.11.2020г. В раздел I от заповедта, изрично е упоменато, че се въвеждат изброените противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 22.10.2020г. до 30.11.2020г. С последвалата Заповед № РД-01-675 от 25.11.2020г. раздел VI, заповед № РД-01-609 от 21.10.2020г. се отменя. На 31.03.2021г., когато жалбоподателят е установен да не носи предпазна маска в търговския обект, посочената в НП и обсъдена от съда заповед № РД-01-609 от 21.10.2020г. и въведените с нея мерки не са били вече действащи. Общеизвестно е, че към датата на нарушението е действала друга заповед на министъра на здравеопазването, която при справка на интернет страницата на министерството се установява да е с № РД-01-51 от 26.01.2021г. (за периода 0.02.2021г. до 30.04.2021г.) и която не е посочена в НП, не е изяснено дали с нея се налагат точно същите противоепидемични мерки, но тя не разпорежда и продължаване на действието на изтеклите като период на въвеждане противоепидемични мерки, а разписва на собствено основание такива. Недопустимо е съдът да дописва НП и да конкретизира кои точно мерки, по коя актуална заповед на министъра са действали към датата на нарушението, като ги изяснява едва в съдебното производство. Следователно, при това описание на нарушението и посочените като неспазени противоепидемични мерки по недействала към датата на нарушението заповед на министъра на здравеопазването, НП е незаконосъобразно издадено и като го е потвърдил без да отчете това нарушение, въззивният съд е постановил неправилно съдебно решение. Не се установява жалбоподателят да е извършил описаното нарушение по чл.209а, ал.1 от ЗЗ на мерки в т.7 от Заповед № РД-01-609 от 21.10.2020г., защото няма основание да се ангажира отговорност за нарушени или не изпълнени противоепидемични мерки, въведени в един предходен период, с общ административен акт с изтекъл период на действие и отменен с последвалия го такъв. Нарушението е съществено, отнася се до съществени реквизити на наказателното постановление и до преценката дали е извършено нарушението по чл.209а, ал.1 от ЗЗ, което е за неспазване на въведени противоепидемични мерки, т.е. действащи, а такива действащи към датата на нарушението административнонаказващият орган не е конкретизирал правилно. Извън горното, съдът намира за неоснователно възражението на касатора като касационен довод, основано на разбиранията му за заболяването, за което са наложени мерките и че те са неправилни и ненужни. Законосъобразността и целесъобразността на самите мерки, на заповедта с която са въведени, са неотнормими към предмета на административното наказване, за което от значение е само дали тези мерки са действащи и дали са нарушени от лицето, което им е адресат. Противоепидемичните мерки се предписват от министъра на здравеопазването със заповед, която

представлява общ административен акт, който се издава в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната, оповестява се чрез средствата за масово осведомяване, чрез извънредни пресконференции, както и на електронната страница на Министерството на здравеопазването, подлежи на предварително изпълнение, и ако няма данни да е отменена, в периода на действието ѝ, предписаните с нея мерки следва да се спазват от всички граждани, в противен случай подлежат на административнонаказателна санкция. В случая обаче, тъй като посочената заповед касае мерки, които не са действали вече за посочения период, когато е установено неносенето на маска от касатора, то не е налице основание да му се търси административнонаказателна отговорност за неспазването им. Като не е отчел това съществено обстоятелство при проверката си СРС неправилно е потвърдил незаконосъобразно наказателно постановление.

Въз основа на гореизложеното, неправилното съдебно решение следва да се отмени и вместо него да се постанови друго решение, с което незаконосъобразното НП да бъде отменено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2225 от 20.06.2022 г., постановено по НАХД № 11024/2021 г. по описа на СРС, НО, 136-ти състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 715/07.06.2021 г., издадено от директора на СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: